

af Justitsministeren, Betaling af Amts- og Kjøbstadkommune. Kalder man det demokratiske Principer? Tidligere have vi haft andre Principer, og dem bliver jeg staaende ved, jeg gaar ikke med paa de nye. — Med Hensyn til § 3 tror jeg, der er noget meget Væsentligt at lægge Mærke til i de ældre Bestemmelser, som Udvalgets ærede Sekretær (H. C. Steffensen) har været saa villig at samle, og som jeg er ham taknemlig for. Jeg tror nemlig, man deraf vil se, at der er ikke saa gamle Bestemmelser, der endnu ere i Kraft; men der er den Forskjel mellem de gamle og de nye, at, medens hine fastsætte, at Prøverne skulle udlages, naar de sælges i Kramboder, paa Gader og Stræder, kort sagt umiddelbart, før de gaa over til Forbrugerne, omfatter dette Forslag efter min Opfattelse noget ganske Nytt, idet Politiet derefter faar Lov til at træde ind i Husene, ikke alene i Udsalgsstederne, men ogsaa i Opbevarings- og Tilberedelsesstederne. Lovforslagets § 3 undtager Ingen. Et meget tjenstvirgt Politii med en tjenstvirg Justitsminister i Spidsen kan faaledes, naar dette vedtages, efter min Opfattelse til enhver Tid foretage Husundersøgelser i hvilket som helst Hus. Den ærede Minister sagde, at det kan man ikke kalde Husundersøgelser, det er ikke Krænkelse af Boligen, thi det er jo kun Dplags- og Udsalgssteder, man maa undersøge. Nei, Forslaget omfatter ogsaa Tilberedelsesstederne, og jeg tillader mig at mene, at, hvis den ærede Minister faar dette Forslag igennem, er han istand til ved sine Polititibetjente at trænge ind i ethvert Hjem, stort eller lille, og det nytter derfor ikke, idetmindste ikke overfor mig, at den ærede Minister siger, at det ingen Krænkelse er af Boligen. Hvor have vi disse Opbevaringssteder? Er det ikke i Boligerne, i selve Husene, hvor Familieme bo, i deres Spisestue, Forraadsstue o. s. v.? Skal Politiet have Lov til at gaa ind i dem og undersøge dem? Er det ikke en Krænkelse af Boligen? Mig forekommer det at være Noget, der kan stilles fuldt ved Siden deraf, og jeg vil derfor aldrig være med dertil, selv om andre ærede Medlemmer ville det. Dette er noget ganske Nytt. Før har Politiet maattet gribe de Handlende i Gjemningen, i Voberne, paa Gader, Torve og Stræder, der kunde de udtage Prøver, men ikke i Husene; dette er en Krænkelse af den Enkeltes Ret. Det er idetmindste min Opfattelse deraf, og jeg tror heller ikke, at det er nødvendigt. Jeg vil indrømme, at der er Noget tilbage at ønske, og at ogsaa Kommunerne bør tage sig bedre saammen overfor disse Sager, for at beskytte baade den ene og den anden Klasse af Samfundet, idet jeg kan være enig med de Herrer, som sige, at Loven skal hjælpe ikke mindst Smaamanden; men jeg har den Lillid til Kommunerne, at, efterhaanden som der føles en alvorlig Trang, ville de træde til og afhjælpe Trangen. Jeg har ingen Tro til, at det

absolut skal ske paa den her foreslaede Maade, for at være meget mere virksomt end paa andre Maader. Tværtimod kunne Lovforslagets Regler bidrage til, at en større Opfindsomhed kommer til stede, thi jo strengere Straffebestemmelserne ere, desto større bliver den Opfindsomhed, som undgaar dem. Jeg vil ogsaa sige: Hvad skulde der være i Veien for, selv om Undersøgelsen kun gjælder Steder, der ikke høre til selve Boligen, som Ministeren mener, at Folk, som have Lyft til at handle med forfalskede Varer og snyde deres Medlemmer, kunne gjøre dette paa andre Steder? Nei, vi maa sige, at gaar det først saa vidt, at Folk ville snyde med forfalskede Varer, saa er der intet andet Middel end Husundersøgelse. Men den har hidtil ikke kunnet foretages før efter en Retstjendelse, og det er denne Regel, som vi ville blive staaende ved. En anden Sag er, naar det gjælder En eller Anden, som er greben i Bedrageri og har været straffet, jeg vil endog sige blot med anden Gang idømt Bøde; thi da mener ogsaa jeg, at Politiet bør have Lov til at bruge denne Fremgangsmaade. Men at Politiet skulde have Lov til strøg at gaa ind i hvilket som helst Hus, hvor det tror, at der findes noget Mistænkeligt at kjøbe, det gaar jeg aldrig med til. Det er en Krænkelse af den Enkelte og en Krænkelse af Husfreden. Jeg beider bemærket, at Forslaget er en Udvidelse fra den gamle Regel om Udsalgssteder, Gader og Torve. Nu vil man gaa ind i Boligerne, til Tilberedelses- og Dplagsstederne. Det er det Nye i alt Væsentligt. Jeg tror nu ikke, at de enkelte Bestemmelser indeholde saa fuldt gylbige Lovregler, at Politiet har denne Ret; men det er det, der sættes Pris paa, og jeg er vis paa, at det ærede Medlem fra Odense (Koch) sætter overordentlig Pris paa dette. — Jeg skal dernæst gaa over til at omtale de Paragrafer, som vedrøre Straffebestemmelser, hvad ogsaa er en Hovedsag i denne Lov. Jeg skal sige, at Straffelovens §§ 256, 257, 278 omhandle Noget, som jeg ikke vil kalde for fuldstændigt Bedrageri, men dog en Art Bedrageri, Smaabedrageri, og Lovbestemmelserne gaa ud paa, at disse Bedragerier straffes enten med Fængsel eller Bøder. Flertallet vil nu paa det Omraade, hvor det gjælder Levnetsmidler, kun have Fængselsstraf, Folk skulde ikke slippe med Andet, naar de handle med Levnetsmidler, hvorimod man ikke hører Noget om, at Bedragerier med andre Varer skulle straffes med samme Strengthed. Hvis en Mand f. Ex. gaar ud af en Krambod, fra en Urtekammer eller Spæthøker og gaar ind i en Butik, hvor der forhandles Pøier, og det er raadne Pøier, og den vedkommende Forhandler godt veed, at hans Varer ikke ere, hvad han giver dem ud for, hvorfor skal denne Mand da, der ligesaa godt kan være en Arbejder som en rig Mand — netop paa saadanne Steder komme jo alle Klasser af Befolkningen — jeg siger, hvorfor skal en saadan Mand